

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 1Sžak/3/2021
Identifikačné číslo spisu: 7019200754
Dátum vydania rozhodnutia: 2. februára 2022
Meno a priezvisko: JUDr. Marián Fečík
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:7019200754.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a členov senátu JUDr. Mariána Fečíka (sudca spravodajca) a JUDr. Kataríny Cangárovej, PhD., LL.M, v právnej veci žalobcu: M. M. J., narodený XX.X.XXXX, štátna príslušnosť Bangladéš, trvalý pobyt G., naposledy Útvar policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce, Bitúnková 14, Sečovce, právne zastúpený JUDr. Radoslav Soták, advokát, so sídlom Námestie slobody 7, Michalovce, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Sobrance, so sídlom Štefánikova 10, o správnej žalobe vo veci administratívneho vyhostenia z 27.9.2019, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-SO3-2019/044012-004 zo dňa 4.9.2019, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 2Sa/26/2019 z 30.6.2020, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť zamieta.

Účastníkom konania nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

I. Priebeh administratívneho konania

1. Rozhodnutím Oddelenia hraničnej kontroly Policajného zboru Topoľa (ďalej aj „prvostupňový orgán“) č. PPZ-HCP-SO19-4-006/2019-ZAV z 30.6.2019 bol žalobca podľa § 77 ods. 1 a § 82 ods. 1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) administratívne vyhostený z územia Slovenskej republiky do krajiny pôvodu, ktorou je Bangladéš a zároveň mu podľa § 82 ods. 3 písm. b) zákona o pobyte cudzincov bol uložený zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky a na územie všetkých členských štátov, ktorými sa na účely tohto konania rozumejú Belgicko, Bulharsko, Česká republika, Cyprus, Dánsko, Estónsko, Fínsko, Francúzsko, Grécko, Holandsko, Chorvátsko, Island, Lichtenštajnsko, Litva, Lotyšsko, Luxembursko, Maďarsko, Malta, Nemecko, Nórsko, Poľsko, Portugalsko, Rakúsko, Rumunsko, Slovinsko, Švédsko, Španielsko, Švajčiarsko a Taliansko na jeden rok, pričom lehota zákazu vstupu

začína plynúť dňom vycestovania cez hraničný priechod na vonkajšej hranici podľa § 82 ods. 9 písm. a) zákona o pobyte cudzincov. Prvostupňový orgán neurčil lehotu na vycestovanie [§ 83 ods. 2 písm. a) zákona o pobyte cudzincov] a zároveň vylúčil odkladný účinok odvolania proti tomuto rozhodnutiu [§ 55 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok)].

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia prvostupňový orgán uviedol, že:

- dňa 29.6.2019 v čase o 12.05 hod. bol žalobca kontrolovaný hliadkou v civilnom odeve na železničnej stanici v obci Stakčín, pričom nevedel hodnoverne preukázať svoju totožnosť a bolo zrejmé, že ide o cudzinca. Šetrením bolo zistené, že tento sa neoprávnene zdržiava na území Slovenskej republiky bez platného cestovného dokladu a platného víza, čím sa jeho pobyt považuje za neoprávnený podľa § 2 ods. 1 písm. h) zákona o pobyte cudzincov. Prvostupňový orgán mal za to, že žalobca naplnil zákonný dôvod na administratívne vyhostenie podľa § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov,

- zo zápisnice spísanej 29.6.2019 podľa § 22 ods. 1 správneho poriadku vyplýva, že žalobca pricestoval na študentské víza do Poľska. Po tom, čo bolo zistené, že v Poľsku nebol a nemá platné víza, sa rozhodol uviesť pravdu a uviedol, v septembri 2017 vycestoval z Bangladéša do Indie, aby si vybavil víza na Ukrajinu, za ktoré zaplatil 4.000 USD. Vo februári 2018 dostal víza a 3.3.2018 letecky cestoval z mesta Dhaka cez Dubaj do Odesy na Ukrajinu. v Odesse zaplatil jednému Indovi 2.500 USD, aby mu vybavil štúdium v Odesse na univerzite, kde študoval jeden mesiac. Potom odišiel do Luhanska, kde rok pracoval v reštaurácii. Pred mesiacom odišiel do mesta Kyjev, kde potom cestoval spolu s osobami, s ktorými bol zadržaný. Išli autom, potom lesom pešo a po troch dňoch ich prevádzaci nechali v lese a už sa nevrátili. Ďalej išli pešo a vydali sa smerom na západ. Pešo išli po malej cestičke až do Stakčina, kde ich zadržala polícia. Jeho cieľovou krajinou bolo Francúzsko,

- neurčil žalobcovi lehotu na vycestovanie, pretože podľa § 83 ods. 2 písm. a) zákona o pobyte cudzincov bolo možné predpokladať, že tento ujde alebo bude iným spôsobom mariť alebo sťažovať výkon rozhodnutia o administratívnom vyhostení. Daný záver bol zrejmý najmä zo správania žalobcu, keďže sa na území Slovenskej republiky zdržiaval neoprávnene a vstúpil naň mimo hraničný priechod vo večerných hodinách, aby tak znížil pravdepodobnosť zadržania. Jeho cieľovou krajinou je Nemecko alebo Španielsko. Nemá pri sebe žiadne cestovné doklady a nie je možné jeho totožnosť hodnoverne zistiť,

- pri určovaní lehoty zákazu vstupu prihliadol na skutočnosť, že zo žalobcu ide o prvý neoprávnený pobyt na území Slovenskej republiky a preto mu bol uložený zákaz vstupu na jeden rok. Zároveň správny orgán zistil, že na území Slovenskej republiky nemá žiadne rodinné väzby a nemá žiadne finančné prostriedky,

- vo vzťahu k prekážkam administratívneho vyhostenia podľa § 81 ods. 1, 2, 4 zákona o pobyte cudzincov je administratívne vyhostenie žalobcu v súlade s danými ustanoveniami, ako aj v súlade s článkom 3 a článkom 8 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd (ďalej len „Dohovor“), pričom neboli zistené žiadne prekážky jeho administratívneho vyhostenia. Pri danom posúdení vychádzal z vyjadrení žalobcu uvedených v zápisnici, kde tento neuviedol, že jeho vyhostením bude dotknutý jeho súkromný a rodinný život a neuviedol, že by mu v krajine pôvodu Bangladéši hrozilo mučenie a bol by podrobený neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

3. Proti rozhodnutiu prvostupňového orgánu podal žalobca včas odvolanie.

4. Žalovaný rozhodnutím č. PPZ-HCP-SO3-2019/044012-004 z 4.9.2019 (ďalej aj „preskúmané alebo napadnuté rozhodnutie“) prvostupňové rozhodnutie potvrdil a odvolanie žalobcu zamietol.

5. V odôvodnení preskúmaného rozhodnutia žalovaný uviedol, že:

- prvostupňový orgán správne aplikoval ustanovenie § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, nakoľko skutočnosť, že žalobca sa neoprávnene zdržiaval na území Slovenskej republiky bola jednoznačne preukázaná,

- žalobca ako hlavný dôvod svojho odchodu z domovskej krajiny označil cestu do Francúzska, kde má sľúbenú prácu. Na priamu otázku, či žalobca žiada o udelenie azylu na území Slovenskej republiky tento odpovedal, že nežiada a rovnako aj v zápisnici z 29.6.2019 dodal, že po vrátení do krajiny pôvodu mu nehrozí ohrozenie života, mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo

trest. Rovnako potvrdil, že nečelil zo strany štátu, ani zo strany nešťátnych pôvodcov žiadnym konkrétnym individuálnym problémom alebo hrozbám,

- ústava a zákony Bangladéša zaručujú slobodu pohybu v rámci krajiny, cestovanie do zahraničia, slobodu emigrácie a repatriácie a vo všeobecnosti vláda spolupracuje s Úradom Vysokého komisára OSN pre utečencov (UNHCR) a ďalšími humanitárnymi organizáciami pri poskytovaní ochrany a pomoci vnútorne vysídleným osobám, utečencom, vracajúcim sa utečencom, žiadateľom o azyl, osobám bez štátnej príslušnosti a ďalším osobám, ktorých sa to týka,

- prvostupňový orgán vychádzal aj z existencie dokumentu vydaného Generálnym sekretariátom Rady EÚ 11951/7 „Návrh - Štandardné operačné postupy EÚ a Bangladéša na identifikáciu a návrat osôb bez povolenia na pobyt“, kde v rámci posilnenia vzťahov medzi EÚ a Bangladéšom v oblasti migrácie a v súvisiacich otázkach sa obe strany zaviazali rozvíjať spoluprácu v oblasti návratu a readmisie,

- vychádzal z informácie Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, ktorú si prvostupňový orgán vyžiadal vo veci zaistenia, a to správy EASO, publikovanej ohľadne Bangladéša v decembri 2017, ako aj z informácie z 27.5.2019, zverejnenej na webe Ministerstva zahraničných vecí a európskych záležitostí Slovenskej republiky - Cestovné odporúčanie - Bangladéš, kde sa upozorňuje na zváženie nevyhnutnosti cestovania do určitých oblastí, teda nie na celé územie krajiny,

- vo vzťahu k absencii Zastupiteľského úradu Bangladéša na území Slovenskej republiky a absencii cestovných dokladov účastníka konania ÚPZC Sečovce všetky žiadosti o vybavenie náhradného cestovného dokladu zasiela ÚPZC Medveďov, ktorý plní úlohy s celoslovenskou pôsobnosťou na úseku vybavovania náhradného cestovného dokladu (ďalej len „NCD“), pričom počas doterajších skúseností dĺžka je približne 6 mesiacov, ak príslušná osoba spolupracuje, s tým, že v opačnom prípade je to dlhšie,

- prvostupňový orgán sa v potrebnej miere zaoberal prekážkami administratívneho vyhostenia uvedenými v § 81 ods. 1, 2, 4 zákona o pobyte cudzincov, ktoré by bránili administratívne vyhosteniu žalobcu z územia Slovenskej republiky na územie Bangladéša,

- že prvostupňový orgán riadne odôvodnil dĺžku trvania zákazu vstupu, keďže v odôvodnení uviedol, že pri určovaní lehoty zákazu vstupu prihliadal na skutočnosť, že v prípade účastníka konania išlo o jeho prvý neoprávnený pobyt na území Slovenskej republiky a túto uložil v intenciách zákona na dolnej hranici sadzby určenej zákonom,

- ohľadne neuloženia lehoty na vycestovanie prvostupňový orgán správne aplikoval § 83 ods. 2 písm. a) zákona o pobyte cudzincov. Tento záver bol zrejmý najmä zo správania sa žalobcu, ktorý sa na území Slovenskej republiky zdržiaval neoprávnené a vstúpil naň mimo hraničný priechod, aby tak znížil pravdepodobnosť svojho zadržania. Počas správneho konania žalobca popísal ako sa dostal na územie Slovenskej republiky a že jeho cieľom je dostať sa do Francúzska, pričom nemal pri sebe žiadne cestovné doklady, takže jeho totožnosť nebolo možné hodnoverne zistiť.

II. Konanie pred krajským súdom

6. Žalobca sa včas podanou správnu žalobou vo veci administratívneho vyhostenia z 27.9.2019 domáhal, aby správny súd zrušil rozhodnutie žalovaného ako i rozhodnutie prvostupňového orgánu a vec vrátil na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil právo na náhradu trov konania.

7. Žalobca s napadnutým rozhodnutím nesúhlasil v celom rozsahu z dôvodov uvedených v § 191 ods. 1 písm. c), d), e), f) a g) Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“). V žalobných bodoch uviedol, že

- zistenie skutkového stavu vo veci žalovaným bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci,

- žalovaný v napadnutom rozhodnutí uvádzal pri posudzovaní prekážok administratívneho vyhostenia, že vychádzal z existencie dokumentu vydaného Generálnym sekretariátom Rady EÚ 11951/17 - Návrh - Štandardné operačné postupy EÚ a Bangladéša, ako aj zo správy EASO k Bangladéši v decembri 2017, pričom takto zistené informácie sú nedostatočné na posúdenie existencie prekážok z dôvodu svojej neaktuálnosti, neúplnosti a preto si mal žalovaný zabezpečiť správy z ministerstva zahraničných a európskych záležitostí vecí, jeho zastupiteľských úradov, resp. migračného úradu a iných policajných spolupracujúcich orgánov v otázkach utečencov, napríklad i správy UNHCR o stave riešenia tejto otázky a dodržiavania ľudských práv v Bangladéši. Teda žalovaným zistené informácie

sú nedostatočné a nie sú aktuálne o krajine, do ktorej má byť žalobca vyhostený a tieto ani nie sú súčasťou administratívneho spisu žalovaného,

- napadnuté rozhodnutie trpí aj vadou nedostatočného zistenia skutkového stavu a je preto predčasným rozhodnutím, v dôsledku čoho trpí aj nesprávnym právnym posúdením veci. Nič na tom nemení ani informácia z webu ministerstva zahraničných vecí z 27.5.2019, na ktorú poukazuje v rozhodnutí, v zmysle ktorého zváženie necestovať do Bangladéša sa nevzťahuje na celé jeho územie a preto nie je daná prekážka vyhostiť žalobcu,

- žalovaný nezistil, či by domovský štát žalobcu prijal, zodpovednosť ohľadne vydania náhradného cestovného dokladu pre jeho vyhostenie, ani aktuálnu bezpečnostnú situáciu v Bangladéši,

- žalovaný sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s jeho argumentmi v konaní pred vydaním napadnutého rozhodnutia a správami o krajine Bangladéš, čím zaťažil rozhodnutie nepreskúmateľnosťou aj z tohto dôvodu, pričom poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sža/31/2014, v zmysle ktorého správny orgán už v čase zaistenia navrhovateľa, toľž v konaní o administratívnom vyhostení, má mať k dispozícii aktuálne správy o krajine, do ktorej má byť štátny príslušník tretej krajiny vrátený,

- vyhostenie je neprijateľné z dôvodu možného porušenia článku 3 Dohovoru, keďže zo všeobecne dostupných informácií vyplýva, že situácia v Bangladéši je zlá. Citoval pritom web stránky ministerstva zahraničných vecí a európskych záležitostí. Z daných správ vyvodzoval nebezpečnosť situácie v tejto krajine a nemožnosť vyhostenia do nej,

- žalovaný sa nevyrovnal s ďalším argumentom, a to že v konaní nijakým spôsobom z úradnej povinnosti nezisťoval ani to, aké podmienky prevládajú eventuálne v krajine tranzitu žalobcu, napríklad v Maďarsku a aké zaobchádzanie by mu v prípade návratu do Maďarska hrozilo,

- uloženie zákazu vstupu v trvaní jedného roka nie je riadne odôvodnené, čím je napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné, pričom poukázal na článok 11 odsek 3 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES z 16.12.2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území (tzv. Návratová smernice), v zmysle ktorého členské štáty môžu v jednotlivých prípadoch z humanitárnych dôvodov zákaz vstupu neuložiť, zrušiť alebo pozastaviť,

- nesúhlasí s neuložením lehoty na vycestovanie.

8. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 2Sa/26/2019 z 30.6.2020 správnu žalobu zamietol a žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie odôvodnil predovšetkým nasledovným:

- z výpovede žalobcu pred prvostupňovým orgánom z 29.6.2019 vyplýva, že ide o ekonomického migranta, keďže jeho cieľovou krajinou bolo Francúzsko, pričom dôvodom opustenia domovskej krajiny bol lepší život a kariéra. Žalobca rovnako potvrdil, že po vrátení do krajiny pôvodu mu nehrozí ohrozenie života, mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest. Tento sa na územie Slovenskej republiky dostal mimo hraničný prechod vo večerných hodinách, aby sťažil svoje zadržanie, pričom nedisponuje ani dokladmi, z ktorých by bolo možné náležite zistiť jeho totožnosť,

- povinnosťou správneho orgánu je získať podklady pre svoje rozhodnutie, pričom nemôže nahrádzať vyjadrenia žalobcu alebo tieto prispôbovať inak, ako tieto boli z jeho strany prezentované. Žalobca pritom sám pri otázke zameranej na možné prekážky jeho administratívneho vyhostenia potvrdil, že mu po vrátení do krajiny pôvodu nehrozí ohrozenie života, mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest,

- žalobcovi bolo v administratívnom konaní umožnené vyjadriť sa pred vydaním rozhodnutia k jeho podkladom i k spôsobu ich zistenia, ako aj navrhnúť ich doplnenie, čo žalobca nevyužil. Preto nemožno uzavrieť, že žalovaný vykonával dokazovanie iba s cieľom poškodiť záujmy žalobcu, nakoľko nijako nemohol ovplyvniť, aké skutočnosti tento na štandardizované otázky, ktoré sa klasicky kladú pri administratívnom vyhostení, uvedie. Správne orgány teda zisťovali skutočnosti svedčiace v prospech i neprospech žalobcu, pričom nemohli nijako ovplyvniť žalobcom udávané skutočnosti, ktoré v konečnom dôsledku znamenali, že neboli zistené prekážky jeho administratívneho vyhostenia,

- nie je pravdivé tvrdenie žalobcu, že v administratívnom spise sa nenachádzajú správy o Bangladéši, pretože súčasťou administratívneho spisu sú informácie ohľadne danej krajiny zabezpečené žalovaným z migračného úradu, odboru dokumentaristiky a zahraničnej spolupráce pod č. spisu PPZ-HCPSO3-2019/044014-002,

- prvostupňový orgán v otázke uloženia zákazu vstupu postupoval v súlade so zákonným ustanovením § 82 ods. 3 písm. b) zákona o pobyte cudzincov a zákaz pobytu uložil na dolnej hranici, pričom stanovenú dĺžku pobytu posudzoval na základe individuálne prístupu k žalobcovi, nakoľko zohľadnil, že u neho ide o prvý neoprávnený pobyt na území Slovenskej republiky,
- z toho, že žalobca prekročil štátnu hranicu Slovenskej republiky mimo hraničný prechod, vyplýva, že sa snažil sťažiť svoje zadržanie, navyše nedisponoval žiadnymi dokladmi, z ktorých by bolo možné hodnoverne zistiť jeho totožnosť. Uvedené zakladá odôvodnenosť neurčenia lehoty na vycestovanie.

III. Konanie na kasačnom súde

A)

9. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca (ďalej aj „sťažovateľ“) včas kasačnú sťažnosť, v ktorej navrhol zrušenie rozsudku krajského súdu a vrátenie mu veci na ďalšie konanie.

10. Kasačnú sťažnosť sťažovateľ podal z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. f) a g) SSP, pretože krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že nesprávnym procesným postupom znemožnil sťažovateľovi uskutočniť jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. Konkrétne pochybenia krajského súdu sťažovateľ vymedzil v sťažnostných bodoch obdobne ako v žalobných bodoch správnej žaloby, pričom namietal predovšetkým nasledovné:

- a) žalovaný pri skúmaní prekážok administratívneho vyhostenia vychádzal z dokumentu vydaného Generálnym sekretariátom Rady EÚ 11951/17-Návrh -Štandardné operačné postupy EÚ a Bangladéša a správy EASO k Bangladéšu z decembra 2017 ako aj správy z webu ministerstva zahraničných vecí a európskych záležitostí, ktoré však neboli aktuálne a tiež neboli súčasťou administratívneho spisu,
- b) žalovaný nepreskúmaval podmienky vyhostiteľnosti do Bangladéša týkajúce sa totožnosti sťažovateľa v domovskej krajine, preverenia spôsobu komunikácie s danou krajinou a zistenia, či táto vydá sťažovateľovi náhradný cestovný doklad potrebný na návrat do Bangladéša,
- c) krajský súd sa nevysporiadal riadne s námietkami sťažovateľa, čím zaťažil svoje rozhodnutie nepreskúmateľnosťou,
- d) krajský súd sa nevysporiadal s tým, že žalovaný nezisťoval podmienky panujúce v krajinách možného tranzitu sťažovateľa, napr. v Maďarsku.

B)

11. Žalovaný vo svojom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti zotrval na svojich tvrdeniach z napadnutého rozhodnutia a stotožniac sa s rozsudkom krajského súdu navrhol kasačnú sťažnosť zamietnuť.

IV. Právny názor kasačného súdu

12. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky začal vykonávať svoju činnosť od 1.8.2021 (§ 101e ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Výkon súdnictva prešiel z Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na Najvyšší správny súd Slovenskej republiky od 1.8.2021 vo všetkých veciach, v ktorých je od 1.8.2021 daná právomoc Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (čl. 154g ods. 4 a 6 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Prejednávaná vec bola pôvodne predložená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky a bola jej pridelená sp. zn. 1Sžak/3/2021. Od 1.8.2021 je na konanie v tejto veci príslušný Najvyšší správny súd Slovenskej republiky. Vec bola náhodným výberom pridelená kasačnému senátu 1S Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky, ktorý o nej rozhodol v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia pod pôvodnou spisovou značkou.

13. Senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP [<aspi://module='ASPI'&link='162/2015%20Z.z.%2523438'&ucin-k-dni='30.12.9999'>](https://aspi://module='ASPI'&link='162/2015%20Z.z.%2523438'&ucin-k-dni='30.12.9999'>)) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 SSP [<aspi://module='ASPI'&link='162/2015%20Z.z.%2523439'&ucin-k-dni='30.12.9999'>](https://aspi://module='ASPI'&link='162/2015%20Z.z.%2523439'&ucin-k-dni='30.12.9999'>) preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že

kasačnú sťažnosť podal žalovaný - sťažovateľ v lehote včas (§ 443 ods. 1 SSP <aspi://module='ASPI'&link='162/2015%20Z.z.%2523443'&ucin-k-dni='30.12.9999'>), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, pričom pri svojom rozhodovaní bol vedený nasledujúcimi právnymi úvahami.

14. Podstatou kasačnej sťažnosti bolo posúdenie otázok spojených s prekážkami administratívneho vyhostenia. Tieto sú normatívne upravené v § 81 zákona o pobyte cudzincov.

Podľa § 81 ods. 1 cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bol ohrozený jeho život z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie alebo v ktorom by mu hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie, alebo trest. Rovnako nemožno cudzinca administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom mu bol uložený trest smrti alebo je predpoklad, že v prebiehajúcom trestnom konaní mu taký trest môže byť uložený.

Podľa § 81 ods. 2 cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bola ohrozená jeho sloboda z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie; to neplatí, ak cudzinec svojím konaním ohrozuje bezpečnosť štátu alebo ak bol odsúdený za zločin a predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku.

15. K sťažnostnému bodu a) je potrebné uviesť, že žalovaný pri skúmaní prekážok administratívneho vyhostenia vychádzal zo správy z Migračného úradu MV SR, odbor dokumentaristiky a zahraničnej spolupráce pod č. spisu PPZ-HCPSO3-2019/044014-002 a cestovného odporúčania z webovej stránky Ministerstva zahraničných vecí a európskych záležitostí Slovenskej republiky ako i dokumentu vydaného Generálnym sekretariátom Rady EÚ 11951/17-Návrh-Štandardné operačné postupy EÚ a Bangladéša a správy EASO k Bangladéšu z decembra 2017. Správu z migračného úradu bola pritom vyhotovená k 1.8.2019 a cestovné odporúčanie bolo zabezpečené 13.8.2019. Jednalo sa teda o aktuálne informácie, keďže napadnuté rozhodnutie bolo vydané 4.9.2019. Nakoniec sťažovateľ v tomto sťažnostnom bode neuviedol žiadnu skutočnosť, z ktorej by vyplývalo, že v čase rozhodovania žalovaného alebo následne došlo k takej politickej, bezpečnostnej, resp. inej zmene situácie v Bangladéši, ktorá by mohla byť vyhodnotená ako prekážka administratívneho vyhostenia. Samotné poukazovanie na zlú bezpečnostnú situáciu neobstojí. Zo žiadnych podkladových dokumentov totiž nevyplýva, že by táto situácia bola spojená s činnosťou bangladéšskych štátnych orgánov, resp. týmito podporovaná. Súčasne sťažovateľ nenamietol, že by takáto bezpečnostná hrozba mala byť spojená s jeho rasou, národnosťou, náboženstvom, príslušnosťou k určitej sociálnej skupine alebo jeho politickým presvedčením, tak ako to predpokladá znenie § 81 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov.

16. Je potrebné naopak zdôrazniť to, že sám sťažovateľ v zápisnici o vyjadrení účastníka konania spísanej dňa 29.6.2019 pri otázke zameranej na možné prekážky jeho administratívneho vyhostenia potvrdil, že mu po vrátení do krajiny pôvodu nehrozí ohrozenie života, mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest. Pokiaľ takúto obavu necítil sťažovateľ bezprostredne po svojom zadržaní, musí sa jej následné namietanie javiť ako účelové a to najmä v kontexte toho, že sťažovateľ ako dôvod opustenia domovskej krajiny uviedol ekonomické dôvody a na Slovensku o azyl nepožiadaval.

17. Pokiaľ sťažovateľ namietal, že dané dokumenty nie sú v administratívnom spise obsiahnuté, je potrebné uviesť, že tomu tak nie je. V administratívnom spise sa nachádza správa z migračného úradu ako aj cestovné odporúčanie z webovej stránky ministerstva zahraničných vecí a európskych záležitostí. Ďalšie dokumenty síce nie sú v administratívnom spise založené, avšak tieto nepredstavujú „klasické“ listinné dôkazy, ktoré by sa výhradne týkali daného administratívneho konania alebo jeho účastníka. Jedná sa o dokumenty všeobecnej povahy týkajúce sa readmisnej a azylovej problematiky, ktoré sú v zásade verejne prístupné. Kasačný súd je na jednej strane toho názoru, že aj takéto dokumenty by mali byť pre úplnosť založené do administratívneho spisu, na strane druhej však ich nezaloženie práve vzhľadom na ich všeobecnú povahu a prístupnosť nespôsobuje automaticky nezákonnosť napadnutého rozhodnutia. Sťažovateľ jednak nevyužil možnosť oboznámiť sa s obsahom administratívneho spisu a túto skutočnosť namietat a tiež nespochybnil ani obsah týchto dokumentov. Zrušenie napadnutého rozhodnutia len z dôvodu, aby sa tieto dokumenty následne doložili do

administratívneho spisu by bolo len zopakovaním administratívneho konania bez toho, aby odstránenie tejto formálnej vady mohlo prívodiť vecne iné, pre sťažovateľa výhodnejšie rozhodnutie (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sž/98-102/02 z 17.12.2002 zverejnený pod č. R 122/2003).

18. Sťažnostný bod b) bol formulovaný vo vzťahu k podmienkam vyhostiteľnosti, ktoré sa mali týkať totožnosti sťažovateľa a vydania náhradného cestovného dokladu jeho osobe. Aj v tomto rozsahu sa však žalovaný v napadnutom rozhodnutí vyjadril. Poukázal na to, že z dôvodu absencie Zastupiteľského úradu Bangladéša na území Slovenskej republiky a absencie cestovných dokladov sťažovateľa ÚPZC Sečovce všetky žiadosti o vybavenia náhradného cestovného dokladu zasiela ÚPZC Medveďov, ktorý plní úlohy s celoslovenskou pôsobnosťou na úseku vybavovania náhradného cestovného dokladu, pričom počas doterajších skúseností dĺžka je približne 6 mesiacov, ak príslušná osoba spolupracuje, s tým, že v opačnom prípade je to dlhšie. V prípade nespôlupráce je totiž potrebné čakať na výsledky lustrácií, ktoré sú postupne doplnené k žiadosti o náhradný cestovný doklad. Obdobne sa pritom k uvedenému vyjadril aj krajský súd. Takéto i keď stručné odôvodnenie sa javí kasačnému súdu ako dostačujúce, pretože žalovaný v čase vydania napadnutého rozhodnutia nemohol objektívne vedieť, ako bude Zastupiteľský úrad Bangladéša reagovať na žiadosti slovenských orgánov vo veci sťažovateľa.

19. V sťažnostnom bode c) sťažovateľ namieta nepreskúmateľnosť rozsudku krajského súdu z dôvodu, že sa nedostatočne zaoberal skutočnosťami namietanými sťažovateľom v predošlých sťažnostných bodoch. Kasačný súd k tomu uvádza, že správny súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia správneho súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 118/05 z 22.6.2005). Podľa názoru kasačného súdu takéto atribúty spĺňa aj preskúmané rozhodnutie krajského súdu, ktoré dalo vo svojom odôvodnení odpovede na všetky podstatné otázky a skutočnosti týkajúce sa danej veci.

20. Predmetom sťažnostného bodu d) je obava z podmienok v krajinách možného tranzitu, pričom sťažovateľ výslovne menoval Maďarsko. Z vyjadrenia žalovaného ku kasačnej sťažnosti však vyplýva, že v čase vydania rozsudku krajského súdu nebolo ešte pristúpené k výkonu rozhodnutia o administratívnom vyhostení. To znamená, že sťažovateľom nastolená obava má vyslovene hypotetický charakter, pretože v danom čase nebolo zrejmé, cez ktoré tranzitné krajiny sa vyhostenie má zrealizovať. Štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý je administratívne vyhostený a administratívne vyhostenie sa má uskutočniť leteckou cestou, môže policajný sprievod dopraviť až na územie štátu, v ktorom je zabezpečené jeho prijatie. Výkon vyhostenia leteckou cestou môže byť realizovaný bežným letom, teda bežnou leteckou linkou alebo osobitnou operáciou leteckého odsunu. Pri uskutočňovaní spoločných leteckých odsunov členské štáty Európskej únie zohľadňujú všeobecné pokyny k bezpečnostným predpisom na spoločné letecké odsuny, ktoré sú obsahom prílohy k Rozhodnutiu Rady 2004/573/ES o organizácii spoločných letov na odsuny štátnych príslušníkov tretích krajín, na ktorých sa vzťahujú príkazy na individuálny odsun, z územia dvoch alebo viacerých členských štátov. Obava o bezpečnosť vyhostovaných osôb však rozhodne nie je namieste, pretože tieto sú na letisku odletu zhromažďované oddelene od ostatných cestujúcich a aj počas letu, resp. tranzitu sú v doprovode eskorty.

21. Kasačný súd záverom zdôrazňuje, že pri vyhodnocovaní dôvodnosti kasačnej sťažnosti a v nej obsiahnutých sťažnostných bodov bolo potrebné predovšetkým zohľadniť osobu sťažovateľa. Z jeho výpovedí pred správnym orgánom z 29.6.2019 jednoznačne vyplýva, že ide o ekonomického migranta, ktorý o azyl nepožiadaval. Jeho cieľovou krajinou bolo Francúzsko, pričom dôvodom opustenia domovskej krajiny bol lepší život a kariéra. Sťažovateľ v týchto výpovediach súčasne sám a bez akéhokoľvek nátlaku na otázku správneho orgánu potvrdil, že po vrátení do krajiny pôvodu mu nehrozí ohrozenie života, mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest.

Sťažovateľ sa pritom na územie Slovenskej republiky dostal nelegálne a bez akýchkoľvek dokladov, z ktorých by bolo možné náležite zistiť jeho totožnosť.

22. Kasačný súd nezistil v aplikačnom postupe krajského súdu, že by sťažovateľovi bolo znemožnené uskutočniť jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, resp. pri rozhodovaní o merite veci nedostatky právneho posúdenia v merite veci. Preto, ak krajský súd dospel k právnemu záveru, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov sťažovateľa, tento jeho názor považoval aj kasačný súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny. Skutočnosti, ktorými sťažovateľ v kasačnej sťažnosti spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu, neboli v konaní o kasačnej sťažnosti zistené. Tieto boli obdobné ako námietky, ktoré sťažovateľ namietal už v konaní pred krajským súdom, pričom krajský súd sa s nimi náležite vysporiadal.

23. Z uvedených dôvodov preto kasačný súd kasačnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 461 SSP aspi://module='ASPI'&link='162/2015%20Z.z.%2523461'&ucin-k-dni='30.12.9999' ako nedôvodnú zamietol.

24. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP a contrario, žalobca - sťažovateľ v kasačnom konaní nemal úspech, preto mu právo na náhradu trov kasačného konania nevzniklo. Kasačný súd zároveň nezistil splnenie zákonných podmienok pre postup súdu pri náhrade trov kasačného konania podľa § 168 SSP v spojení s § 467 ods. 1 SSP.

25. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 prvá veta SSP).

P o u č e n i e :

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok.